28/05/2020

Η “πέτρα η μαλλιαρή” και τα “40 κύματα”

/ Παράδοση

Της Αναλήψεως σήμερα, μια μεγάλη δεσποτική εορτή η οποία συνοδεύεται από δοξασίες και έθιμα.

Σε κάποιες περιοχές, συνηθίζεται να καίνε τις δάφνες και όσα λουλούδια έμειναν από το Πάσχα. Μάλιστα, η λαϊκή παράδοση λέει ότι αν καιροφυλακτήσει τα μεσάνυχτα ο πιστός, θα δει τους ουρανούς που ανοίγουν για να περάσει ο Χριστός.

Στη Λήμνο ονομάζουν τη γιορτή της Αναλήψεως, «Γαλατοπέφτη». Το γάλα της ημέρας της Αναλήψεως δεν το έπηζαν, αλλά το μοίραζαν σε φίλους και γνωστούς και όσο τους έμενε, το έκαναν ρυζόγαλο. Για το λόγο αυτό κι επειδή η γιορτή της Αναλήψεως ήταν πάντα ημέρα Πέμπτη και επειδή μοίραζαν το γάλα την ονόμαζαν «Γαλατοπέφτη».

Η γιορτή της Αναλήψεως θεωρείται και η πρώτη μέρα του καλοκαιριού, η πρώτη ημέρα που επιτρέπεται το μπάνιο στη θάλασσα

Οι νοικοκυρές συνήθιζαν να παίρνουν μαζί τους μπουκάλια, μέσα στα οποία μάζευαν θαλασσινό νερό «από σαράντα κύματα». Επιστρέφοντας στο σπίτι τους ράντιζαν τα δωμάτια και έλεγαν: «Όπως αναλήφτηκε ο Χριστός, έτσι να αναληφτεί από το σπίτι μας κάθε κακό. Ν’ αναληφτεί η κακογλωσσιά, η αρρώστια και το κακό μάτι»! Κάποιες γυναίκες μάλιστα κρατούσαν από αυτό το νερό και το

χρησιμοποιούσαν όλο το χειμώνα.

Αξίζει να σημειωθεί και το έθιμο της πέτρας της μαλλιαρής που ήρθε στην χώρας από τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας. Άνδρες και γυναίκες έμπαιναν ως τα γόνατα στη θάλασσα, μάζευαν νερό από τα 40 κύματα και στη συνέχεια επιδίδονταν στην αναζήτηση μια πέτρα με βρύα, την περίφημη «πέτρα μαλλιαρή». Όποιοι την έβρισκαν την έπαιρναν στο σπίτι τους και το είχαν για καλό σημάδι. Σημείο τοποθέτησης της πέτρας ήταν συνήθως κάτω από το κρεβάτι! Η πέτρα αυτή με το ρίζωμα και τη βλάστησή της μέσα στη θάλασσα, συμβολίζει όλη τη δύναμη και την ουσία του θαλασσινού στοιχείου που, ιδιαίτερα την ημέρα της Αναλήψεως, “με την παρουσία του Χριστού στους αιθέρες, ουρανός και θάλασσα έχουν αγιασθεί”.

Στο Αϊβαλί της Μικράς Ασίας «άντρες και γυναίκες συνήθιζαν να μπαίνουν ως τα γόνατα στη θάλασσα και έπαιρναν από 40 κύματα νερό σε ένα μπουκάλι. Σταυροκοπιόνταν και αγναντεύοντας τον ανοιχτό ορίζοντα κατευόδωναν τον Χριστό λέγοντας «Αντε, Χριστέλλη μου, στο καλό!»